

Povestea unui vânător

Florianruse

(O ciripire îndulcită-n pripă: "O pasăre ce zboară dac-ar fi iubirea,
mi-aş dori să-i fiu barem o aripă, iar cealaltă aripă să-i fie, cumva, ea...)

Aproape-amuzat de-a sa îndrăzneală
(tot zbura o pasăre un pic prea-n preajma mea),
arma am scos-o fără de pripeală,
trăgând s-omor plictisul şi-aşa... să vadă ea.
Pradă usoară, năravuri de gâde -
cliseu clasic întregit de-o străfulgerare:
"Ce-o fi mai plăcut? S-o admiri cum cade?
Sau să-i priveşti de-aproape chipu-n timp ce moare?"

(Eram pe atunci de-un cinism epocal,
aşa c-am luat-o mândru-n palme sfidătoare,
cu un simplu gest, la fel de natural
cum rupe un grădinar, de-obicei, o floare.)

Rana-n aripă, sub cerul prea senin,
o fi atins vreo coardă... că-ntr-o clipă iată,
purtând stigmatul unui insolit chin
mă podidiră lacrimi pe-obraji prima dată...
(Cât uşurează plânsul atare mâhnire,
nu-mi prea păsase pân' atunci mai deloc,
obişnuind oricare stupidă pornire
să o iau în râs precum un dobitoc)

Asta-i culmea! îmi ziceam, însă, unflând preţul,
nu m-au luat deloc minuni pe-ocolite;
prea tulburat la câte-si pot pierde brusc sensul,
aripă-ajungând într-unvăţăminte.

Zborul meu părea hotărât s-atingă,
piscuri nemai atinse de vreun alt flăcăiaş;
vezi însă c,-atent, decidea să tragă,
de-undeva din ascunziş, un nu ştiu ce ȋintaş...
Ce-a urmat apoi? - Un tunet percutant...
Iar celui de-a reuşit cu glonţ a m-atinge,
c-o gaură-n piept, sângerând galopant,
i-am oferit plăcerea, brută, de-a mă stinge.